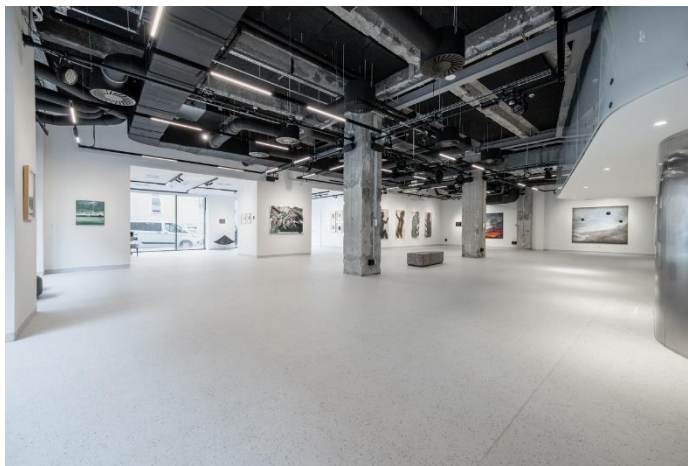

Józsa Ágnes

„Amit megőrziünk, amit továbbadunk”

Mesterek és tanítványok az Apollo Galériában

A Corvin Áruház épületében – bejárat a Stáhly utca felől – alig másfél éve működik az Apollo Galéria. Az utcafronton, a hatalmas üvegtáblák mögött egy négyszáz négyzetméteres, lefelé a lépcsőn egy kisebb, 70 négyzetméteres kiállítótér. Az Apollo nemcsak galéria, hanem rendezvényter is. A képeladások nem fedeznék a fenttartás költségét, ezt a termék bérbeadásával pótolják.

Érdemes művész, grafikus, szobrász és festőművész, az MKE volt rektor-

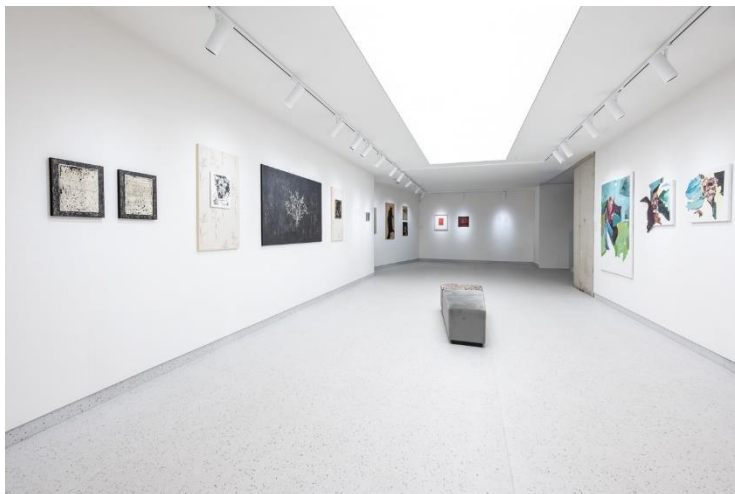
Galériaként mindenekelőtt a kortársakkal foglalkoznak. A *Mesterek és tanítványok* kiállítás a generációk közötti diskurzusra épül. A mesterek: Baksai József festőművész és grafikus, Munkácsy-díjas, Érdemes művész, Gaál József Munkácsy-díjas grafikus, szobrász, festőművész, Szurcsik József, Munkácsy Mihály-díjas,

helyettese, ma docense, utóbbiak a Magyar Képzőművészeti Egyetem tanárai. Ugyanaz a korosztály, de különböző, méghozzá nagyon markáns képzőművészeti kifejezőmód. Más-más eszközökkel, más-más művészi nyelven, de mindhárman a körülöttük lévő mikro- és makrovilágról, a legmélyebb emberi kapcsolatokról gondolkodnak. Három különböző személyiség, három művészi habitus, de közös társadalmi felelősségérzet és közös vágy a képzőművészetről való permanens gondolkodásra.

Ők a mesterek – már évtizedek óta –, ők választottak, hogy melyik tanítványukat hozzák el a mestereket és tanítványaikat bemutató kiállításra.

A Galéria alsó terében a fiatalok művészete kap nagyobb hangsúlyt. Reining Vivien Szurcsik József tanítványa. Konceptuális műve több darabból áll, címe *Én szerettem az alperest*. A mű nagymamája válásának a története. Vivien munkásságában nagyon

fontos szerepet játszik az idő, magának a múlékonyságnak a felmutatása különféle technikákkal. Elsősorban viaszkaparással dolgozik, ilyen is

látunk, de agyagnyomatban itt van nagymamája esküvői képe is. Figyelemreméltó a gesztus, ahogy kezével beleszúr és „kivesz” a képből, ezzel mintegy manipulálva a múltat. Itt a két eredeti okirat is, egyik a házasságkötésé, másik a válásé. Ez utóbbiban szerepel a mondat: „Én szerettem az alperest, de...”

Szurcsik József egészen más kifejezési eszközökkel

dolgozik ugyan, de tanítványával közös az a fajta művészi érzékenység, amelyet mindketten képviselnek.

Palágyi Bálintot Gaál József hozta el a közös kiállításra. Mester és tanítvány – ám valamilyen módon mindketten lázadnak. Jellemző rájuk a fragmentumokban történő építkezés, kis

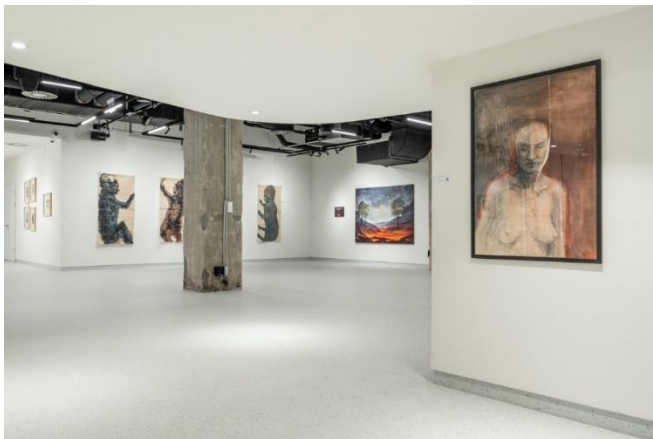
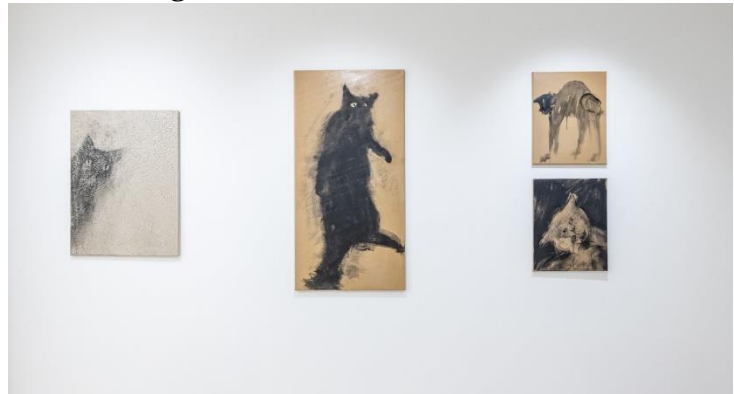

részletek réteg-
ződnek egymásra.
Gaál munkáiban
csakúgy, ahogy
Palágyiéban is, aki
nem tűr semmiféle
keretet, zártságot.
Festéksávok nyúl-

nak túl a kereten, vagy megbomlik maga a keretforma is.

Baksai József munkái
gyakran irodalmi inspiráci-
ójúak, s ha nem is, annyi
belső történés érzékelhető
bennük, hogy szinte törté-
neteket mesélnek nekünk.
Kristófy Dániel, a tanítvány
nagyon sokáig szintén a
könyvekből inspirálódott,

különböző technikákkal építve
fel a megalkotott műveit. De itt
most a macskáktól nyert inspi-
rációt. Képein a cicák – első lá-
tásra – mintha szénrel készül-
tek volna, de ezek valójában olaj-
képek. Ha valaki olyan jól ismeri
az anyagot, hogy képes más
anyagnak mutatni, az minden

bizonynal nagy szakmai tudást mondhat a
magáénak. Egyebek mellett ez a tudás az,
melyet Kristófy elsajátíthatott mesterétől.

Mind a hat művész a művészet miért-
jére keresi a választ. A fenti kiállítótérben
többségében a mesterek műveit láthatjuk.
Három különböző látványvilág, amely
ebben a különleges ipari térben összecseng.
A tanítványok itt megjelenő munkái a terem
fő oszlopának négy oldalán függnék,
mintegy párbeszédben a mesterek szemben
lévő műveivel.

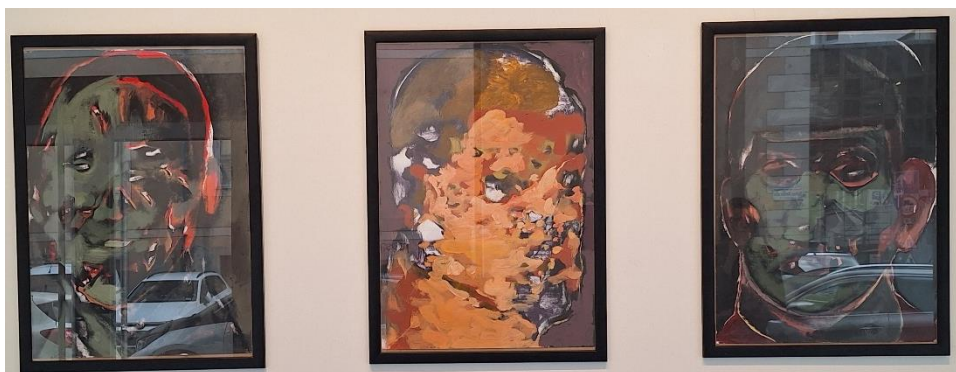

Kristófy Dániel régi könyveket felhasználó, elgondolkodtató kollázsai-
val szemben Baksai József lírai, finom rajzolatú alkotásait látjuk. Mindegyik Baksai-képben van valami misztikum, valami bizsergető. Nagyon érzékeny munkák ezek, visszafogott színekkel-formákkal, még-
is hihetetlenül erős belső kisugárzással, erővel. Reining Vivien hárm-

nyomatkísérletével szemben Szurcsik József vörösben izzó munkája. Kettejükben közös a finom megoldások sokasága. Palágyi Bálint *Ikarosz nagyapám* című képe – a nagyapa hátraszálltós fotójának parafrázisa a maga hideg színeivel együtt csupa gyöngédség – háttal van Gaál József alkotásának, ezzel is érzékel-
tetve a lázadás kölcsönös gesztusát.

A nagy tér fő fala kizárólag a mestereké. Itt van Gaál József merített papírra festett *Szörnyek* sorozatának négy darabja. Létünk belső félelmeit, a traumákat finoman, sziporkázóan gazdag érzelmekkel jeleníti meg a mester. A három nagy méretű Szurcsik-képen az apokaliptikus hajnala, a bizonytalan jövő víziója gyönyörű,

izzó színekkel vagy épp távlatba vesző hullámmázzal szólal meg nekünk.

Baksai József triptichonján – legalábbis a három kép annak hat, bár egyenként is értelmezhetőek – a magányt, a világtól való elfordulást, a befelé tekintést mutatja. Nincs mit néznünk, nincs mit látnunk a világban... Az is Baksais, ahogy a mester a fehér színt tagadja, ami fehér a

képen, az nem más, mint a papír színe. Maradnak a viaszszedések, az anyag roncsolása – a maguk kifinomult módján, művesen alkalmazva.

Hat művész, hatféle művészi kifejezőeszköz, mondanivaló. Hat művész, aki a látványteremtés egymástól eltérő eszközeivel akarja érteni és kifejezni a világot, ám ez a sokféleség összecseng, az esztétikum közös nyelven kommunikál egymással.

Kurátor: Nagy Nikolett Colette

Galériaifotók: Törő Balázs